

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Crispino nemovitosti spol. s r.o.**, IČ 25168878, se sídlem v Praze 8, Elsnicovo náměstí 41/6, zastoupeného JUDr.Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem v Praze 1, Těšnov 1163/5, proti žalovanému **Ministerstvu kultury České republiky**, se sídlem v Praze 1, Maltézské náměstí 471/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 1.8.2011, č.j. MK 39753/2011 OPP, MK-S 9324/2011 OPP 23.2.2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva kultury (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 20.6.2011, kterým správní úřad prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 180.000,- Kč za jednání, v němž spatřoval naplnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči, když bylo zjištěno poškození a likvidace hodnotných prvků a konstrukcí určených k obnově a zachování kulturní památky registračního čísla 100574 v Praze 8, Libni, Elsnicovo náměstí 6. Správní úřady tak posoudily jednání žalobce jako delikt způsobený dlouhotrvajícím neplněním zákonem stanovených povinností ze strany účastníka řízení.

Žalobce v podané žalobě namítl, že není pravdou, že by neplnil povinnosti, které pro něho vyplývají ze zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, zejména potom povinnosti uložené vlastníku kulturní památky registračního čísla 100574 v Praze 8, Libni, Elsnicovo náměstí 6, podle ustanovení § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči. Žalobce poukázal na to, že předmětná nemovitost je kulturní památkou po delší časové období. Žalobce ji koupil v roce 1998, kdy nemovitost byla prokazatelně v tristním stavebně technickém stavu. Tento stav byl dán tím, že předchozí vlastníci o tuto kulturní památku řádně nepečovali, nechránili ji před ohrožením, poškozením a znehodnocením a nevěložili na vlastní náklad do předmětné nemovitosti ani korunu. Jednalo se o český stát, společnosti PALÁC SVĚT s.r.o., EKOAGROBANKA, a.s. a Union banka, a.s. Uvedená nemovitost sloužila společníkům obchodní společnosti PALÁC SVĚT s.r.o. k lukrativním ziskům. Žalobce má za to, že skutečnost, že předchozí vlastníci nemuseli plnit povinnosti, které vyplývají ze zákona o státní památkové péči, nemůže jít k tíži vlastníka stávajícího, který své zákonné povinnosti plní. Je třeba vzít rovněž v úvahu, že další pohromou pro předmětnou nemovitost byly následky povodně ze srpna 2002.

Aby žalobce mohl uvést kulturní památku do žádoucího stavu, musel vynaložit velké finanční prostředky k rukám nájemníků jednotlivých bytů, aby podstatná část nemovitosti byla vyklizena a bylo možno ji uvést stavebně technicky do perfektního stavu. Výtky ze strany Národního památkového ústavu považuje žalobce za neobjektivní a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně a odvolacího správního úřadu jako nesprávné. Vlastník nemovitosti ničeho úmyslně nelikvidoval, je si vědom toho, že stavební práce se provádějí na kulturní památce a kontinuálně spolupracoval a spolupracuje se všemi dotčenými subjekty. Zákon o státní památkové péči v části, která stanoví, že vlastník kulturní památky je povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením, kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu, podle názoru žalobce porušen nebyl. Nedošlo totiž k úmyslnému naplnění skutkové podstaty porušení povinnosti, specifikované uvedeným zákonem jako nepečování o zachování kulturní památky, neudržování v dobrém stavu, žalobce ji užívá způsobem odpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, chrání ji před ohrožením, poškozením či znehodnocením.

V působnosti správního úřadu, který vydal prvoinstanční správní rozhodnutí, stejně jako v působnosti žalovaného, je patrný zcela rozdílný přístup v rozhodování o skutkově shodných nebo podobných případech. Na jedné straně je prováděna demolice kulturní památky jako je Zimní stadion Na Štvanici a na druhé straně se podsunuje žalobci poškození původní dlažby shozem suti a pojezdem techniky do naplnění skutkové podstaty porušení zákonné povinnosti podle ustanovení § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči. Ministerstvo kultury se jako správní úřad nevypořádalo s ustanovením § 2 odst.4 správního řádu ohledně výkonu státní správy šikanózním způsobem. Navíc předmětná nemovitost byla před tím, než si ji koupil žalobce, v katastrofálním stavebně technickém stavu. Přitom v žalobou napadeném rozhodnutí je období, kdy došlo ke správnímu deliktu, specifikováno ode dne 28.1.2011 do dne 7.4.2011. Jedná se o období, kdy došlo ke zřícení části schodiště - ne v důsledku činnosti vlastníka nemovitosti - ale v důsledku nečinnosti předchozích vlastníků a nemožnosti zabránit náhlému zřízení části stavby.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že ze správního spisu prvoinstančního orgánu je zřejmé, že Magistrát hlavního města Prahy náležitě zjistil skutkový stav věci, na základě kterého oprávněně konstatoval zanedbání péče o

předmětnou nemovitou kulturní památku, respektive neplnění povinností vlastníka kulturní památky podle ustanovení § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči v období od 28.1. do 7.4.2011 a oprávněně tedy žalobci uložil pokutu podle ustanovení § 35 odst.1 písm.c) zákona o státní památkové péči ve výši 180.000,- Kč. Vlastníkovi nemovitosti se naopak v sankčním správním řízení nepodařilo žádným způsobem prokázat, že práce, realizované na nemovitosti, byly prováděny systematicky, v zájmu ochrany kulturní památky a při současném plném respektování zákonných povinností a omezení.

Žalovaný poukázal na to, že Magistrát hlavního města Prahy vydal ve věci obnovy předmětné kulturní památky dvě závazná stanoviska ze dne 22.6.2007 a 6.12.2007, z nichž druhé jmenované bylo podkladem pro vydání stavebního povolení ve věci „Stavební úpravy a změna užívání domu Praha 8 – Libeň č.p. 41, Elsnicovo náměstí 6“. Žalobci bylo tímto rozhodnutím stanoveno několik podmínek, které byl povinen při realizaci rekonstrukce kulturní památky dodržet. Jednou z nich byla i podmínka, že veškeré hodnotné prvky podle inventarizace, provedené Mgr.Waltrem v říjnu 2006, budou při stavbě chráněny. Obnovu těchto prvků budou provádět firmy s odbornou kvalifikací a restaurátorské práce budou provádět restaurátoři s příslušným povolením Ministerstva kultury.

Žalovaný odmítá námitku žalobce, že není pravdou, že by neplnil povinnosti vlastníka uložené mu ustanovením § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči. Před zahájením samotného sankčního řízení bylo se žalobcem jako vlastníkem předmětné nemovitosti vedeno nápravné řízení podle ustanovení § 10 odst.1 téhož zákona, avšak ani na základě toho nedošlo ze strany žalobce k nápravě a systematickému a průběžnému plnění zákonných povinností, jemu jako vlastníkovi uložených. Není nepodstatným ani fakt, že právní zástupce žalobce po seznámení se s podklady pro vydání prvoinstančního rozhodnutí dopisem ze dne 15.6.2011 sdělil, že žádá správní úřad o přihlédnutí k tomu, že k vytýkanému pochybení nedošlo nikdy úmyslně. Prakticky tím připustil, že k pochybením ze strany vlastníka nemovitosti skutečně došlo a přitom absence úmyslu ze strany vlastníka je další námitkou uplatněnou v žalobě. Za neplnění povinností, stanovených vlastníkovi kulturní památky podle ustanovení § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči, nastupuje delikt ní odpovědnost vlastníka, jenž je právnickou osobou. Zákon v případě správního deliktu právnické osoby konstruuje objektivní formu odpovědnosti a námitka, že k pochybení ze strany vlastníka nedošlo úmyslně, je námitkou irelevantní. K pojetí odpovědnosti právnických osob za správní delikt jako objektivní odpovědnosti se vyslovila rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu.

Pokud žalobce namítá, že předmětná nemovitost je kulturní památkou již po delší časové období a že ji koupil v roce 1998 ve stavu, který označuje tristně stavebně technickým, pak žalovaný namítá, že pokud je předmětná kulturní památka ve vlastnictví žalobce již od roku 1998, lze jen stěží argumentovat tím, že stávající stav nemovitosti není způsoben aktuálním vlastníkem. Rovněž od povodní v roce 2002 měl žalobce dostatečný časový prostor devíti let, aby následky povodní odstranil. Pokud žalobce namítal, že dochází k porušování ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu správními úřady obou stupňů, pak žalovaný má za to, že ve vztahu k Zimnímu stadionu Na Štvanici vede magistrát správní řízení jak s vlastníkem nemovité kulturní památky, tak s jejím nájemcem. Tato sankční správní řízení ke dni podání vyjádření žalovaného dosud nebyla pravomocně ukončena a proto má žalovaný za to, že ze strany žalobce se jedná o pouhé nepodložené spekulace.

Závěrem svého vyjádření žalovaný poukázal na to, že předmětná kulturní památka je původně polyfunkčním funkcionalistickým domem s restaurací a kinem, který byl postaven v letech 1932 až 1934 Ing.Františkem Havlenou a představuje vynikající ukázkou architektury

z přelomu dvacátých a třicátých let 20.století s významným pohledovým umístěním na nároží ulic a hodnotnými prvky řešení interiéru. Předmětem památkové ochrany kulturní památky je objekt jako celek, zejména jeho historické vodorovné a svislé nosné konstrukce, veškeré autentické konstrukce a prvky nenosné a výplňové, přičemž veškeré tyto konstrukce a prvky tvoří podstatu památky a mají nenahraditelnou památkovou a vypovídací hodnotu. Ustanovení § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči ukládá vlastníkově kulturní památky zejména povinnost na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Navíc je vlastník kulturní památky podle ustanovení § 12 odst.1 téhož zákona povinen bez zbytečného odkladu oznámit každé ohrožení nebo poškození kulturní památky úřadu obce s rozšířenou působností.

V daném případě žalobce jako vlastník předmětné kulturní památky zanedbával její údržbu a při nesystematickém provádění stavební prací nerespektoval uložená omezení a povinnosti. Porušil tak zákon, zejména povinnost pečovat o zachování kulturní památky, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před poškozením nebo zničením. Důsledkem neplnění povinností vlastníka byla zřízení železobetonového schodiště a likvidace či poškození hodnotných prvků. V důsledku zanedbání povinností vlastníka kulturní památky je tato v havarijním stavu, ztrácí svou autentickou hodnotu a správní úřad prvního stupně z prvoinstančního rozhodnutí správně konstatoval, že neshledal jen výrazné poškození chráněných hodnot, ale i kulturní památky jako věci, která je nositelem těchto chráněných hodnot.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze zástupce žalobce uvedl, že vlastníkem společnosti je jediná fyzická osoba Ing. A. C., který se v podstatě rozhodl, že předmětnou nemovitost zachrání. Jde o stavbu nekvalitně postavenou, protože se šetřilo již v průběhu samotné stavby. Navíc budova je umístěna v bývalém řečišti Vltavy, v budově je sklep o hloubce asi osm metrů, kde bylo kino DUKLA. Aby se zabránilo průsaku vody, byla vytvořena jakási vana, která posléze byla poškozena a došlo k protékání vody pod stavbou. Výrazný negativní dopad měla povodeň v roce 2002, kdy majitelé předmětné stavby nebyli informováni o možném zatopení, takže se nemohli chovat tak, jako se tomu stalo např. v budově ATRIA, kde zatopili vodou ještě předtím, než stoupla Vltava v důsledku povodně. Tak se stalo, že předmětná stavba byla zatopena stoupající povodní. S ní po určitou dobu stoupal i dům, následně došlo k takovému rozsahu zatopení, že stavba si znovu „sedla.“ Tím došlo k hrubému narušení statiky. Majitel nemovitosti má zájem na zachování budovy, jedná průběžně s památkáři, v určitém období však došlo k tomu, že na majitele byl vyvíjen značný tlak, protože zde byla jedna osoba, která měla výrazný zájem jak o budovu, tak pak zejména o pozemky kolem ní. V současné době této osobě snad došly peníze, takže ten nátlak není již tak velký. Nikdy ve správním řízení nebylo zdokumentováno, že by Ing.C. dal pokyn k odstranění schodiště, stalo se tak v důsledku zchátralosti této součásti stavby. Pokud jde o tvrzenou nerovnost, považuje ze nerovné postavení majitelů nemovitostí, kdy v případě Zimního stadionu Na Štvanici její majitel dostal uloženou pokutu 150.000,-Kč, ačkoliv nechal celou nemovitost zbourat, zatímco žalobce za pád jednoho schodiště dostal pokutu vyšší. Pokud jde o technický stav budovy, tento je velmi špatný. Stavba má dvě věže, mezi nimi jsou deseti až patnácticentimetrové odstupy od základní stavby, budova se neustále hýbe. Nikdo dosud neřekl, zda jí vůbec lze zachránit a zda je vůbec řešitelné, aby došlo k její opravě. Žalobce má za to, že v důsledku spolupráce žalobce s památkovými orgány by měla být řešena náprava dané situace a nikoliv ukládána sankce. Žalobce do budovy vkládá peníze, budova byla očištěna, je průběžně zpevňována, je opravována její fasáda. Žaloba byla v podstatě podána proto, že majitel společnosti je Ital, kteří jsou velmi hrdí a nemají rádi, když se stát na nich dopouští křivdy, proto se brání i soudní cestou.

Zástupkyně žalovaného správního úřadu u jednání soudu uvedla, že námitky, které byly uplatněny při soudním jednání, se vztahují k období povodní. V době vedení správního řízení tedy musely být žalobci jako účastníku tohoto řízení známy, přesto nebyly v řízení uplatněny. Pokuta byla podle názoru žalovaného uložena v souladu se zákonem. Bylo prokázáno, že došlo k poškození hodnotových prvků, v odvolání to ostatně i sám žalobce uznal, uznal také, že došlo k poškození a svoji obhajobu vedl v tom směru, že se tak nestalo úmyslně. Vzhledem k tomu, že jde o objektivní odpovědnost právnické osoby, je tato námitka irelevantní. Stejně to platí ve vztahu ke skutečnosti, že společnost žalobce je vlastněna jedinou fyzickou osobou. Navíc je zřejmé, že schodiště není jediným hodnotovým prvkem, za jehož poškození či zničení byla pokuta uložena. Žalobce jako stavebník odpovídá za probíhající stavbu. K námitce nerovnosti rozhodovací praxe - ve vztahu k odkazu na pokutu uloženou ve výši 150.000,-Kč - žalovaný zdůrazňuje, že za Zimní stadion Na Štvanici byl vedle vlastníka, kterému byla uložena pokuta ve výši 150.000,-Kč, žena postižen i nájemce této památky, který má stejné povinnosti jako vlastník. Tato pokuta představovala částku 1.000.050,-Kč. V nyní posuzovaném řízení byla zohledněna i skutečnost, že žalobcem není postupováno průběžně, rekonstrukce rozhodně průběžně neprobíhá, pochybnosti lze mít i o snaze zachovat památkové hodnoty nemovitosti. Žalovaný odkazuje na věc, vedenou u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 11A 21/2013, kde žalobce podal žalobu proti dalšímu rozhodnutí o uložení pokuty. Při posuzování důvodnosti žaloby je nutno přihlídnout i ke skutečnosti, že před samotným sankčním řízením probíhá řízení nápravné, kde jsou stanoveny podmínky pro provádění stavebních prací. Toto nápravné rozhodnutí nebylo respektováno, žalobce nepečuje o nemovitost systematicky. Jeho jednání bylo ostatně i medializováno kdy bylo zdůrazněno, že v objektu se neustále jen bourá a nikoli rekonstruuje. Tyto poznatky měl i radní Městské části Praha 8, který věc v tomto smyslu rovněž komentoval. Proto má žalovaný za to, že tvrzení o systematické práce ve snaze zajistit ochranu kulturních hodnot nejsou pravdivé. Pro posouzení věci v tomto řízení je rozhodné to, že bylo zjištěno, že k poškození, za které byla uložena pokuta, skutečně došlo.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Nemovitost č.p. 41 v katastrálním území Libeň, Elsnicovo náměstí 6, je kulturní památkou zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky ode dne 26.9.2003 pod registračním číslem 100574 a nachází se na území ochranného pásma Pražské památkové rezervace. Jedná se o původně polyfunkční funkcionalistický dům s restaurací a kinem Svět, postavený v letech 1932 až 1934, který představuje vynikající ukázkou pražské architektury z přelomu dvacátých a třicátých let 20. století s významným pohledovým umístěním na nároží ulic a s hodnotnými prvky řešení interiéru. Předmětem památkové ochrany kulturních památek je objekt jako celek, zejména jeho historické vodorovné a svislé nosní konstrukce, veškeré autentické konstrukce a prvky nenosné a výplňové, včetně dalších detailů a materiálů.

Ve věci stavby „Stavební úpravy a změna užívání domu“ vydal místně příslušný stavební úřad dne 25.2.2008 stavební povolení, jehož podkladem bylo závazné stanovisko prvoinstančního orgánu – Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6.12.2007, vydané v souladu s odborným vyjádřením Národního památkového ústavu ze dne 3.12.2007. Předložený návrh spočívající v celkové rekonstrukce objektu je realizovatelný jen za splnění určitých podmínek, přičemž rozhodnutím ze dne 19.2.2010 stavební úřad povolil změnu stavby spočívající v prodloužení termínu dokončení stavebních úprav do února 2012.

Dne 12.8.2010 provedl prvoinstanční orgán obhlídku místa, ze které pořídil fotodokumentaci a při níž zjistil, že ze strany účastníka řízení nebylo dostatečně pečováno o kulturní památku. Na základě zjištění při obhlídce místa zahájil správní úřad se žalobcem podle ustanovení § 10 odst.1 památkového zákona dne 14.10.2010 nápravné řízení, kterým uložil účastníku řízení povinnost provést specifikovaná opatření v zájmu ochrany hodnot předmětné nemovitosti.

Ve dnech 27.1.2011 a 7.4.2011 proběhly kontrolní prohlídky nemovitosti za účasti vlastníka nemovitosti, zástupce Národního památkového ústavu a stavebního úřadu. Zástupci správních orgánů upozornili účastníka řízení, že je nutné dodržovat podmínky stanovené rozhodnutím prvoinstančního orgánu a v souladu s nimi stavbu provádět. Bylo rovněž zjištěno, že v rozporu se stanoviskem prvoinstančního orgánu bylo odstraněno spojovací železobetonové schodiště z prvního do druhého nadzemního podlaží. Podle sdělení účastníka řízení bylo v havarijním stavu a spadlo.

Dne 15.4.2011 obdržel prvoinstanční orgán od Národního památkového ústavu podnět, podle něhož účastník správního řízení neplní povinnosti, uložené mu ustanovením § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči, když bylo zjištěno poškození a likvidace hodnotných prvků a konstrukcí určených k obnově a zachování předmětné nemovitosti.

Oznámením ze dne 29.4.2011 zahájil správní úřad prvního stupně řízení ve věci uložení pokuty za porušení ustanovení § 9 odst.1 zákona o státní památkové péči.

Rozhodnutím ze dne 20.6.2011 uložil správní úřad prvního stupně žalobci pokutu ve výši 180.000,- Kč s odůvodněním, že posoudil spáchaný správní delikt jako delikt způsobený dlouhotrvajícím neplněním zákonem stanovených povinností ze strany účastníka.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal zcela shodně jako v podané žalobě.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, ze dne 20.6.2011 potvrdil se závěrem, že na základě všech zjištěných skutečností lze mít za prokázané, že v daném případě se jedná o vlastníkem dlouhodobé zanedbání péče o nemovitou kulturní památku, kdy se vlastníku nemovitosti nepodařilo v řízení prokázat, že práce, realizované na kulturní památce, byly prováděny systematicky, v zájmu ochrany kulturní památky a při plném respektování zákonných povinností a omezení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska uplatněných žalobních námitek a při přezkoumání podané žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Podle ustanovení § 9 odstavec 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění účinném do dne 11.5.2011, vlastník kulturní památky je povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Je-

li kulturní památka ve státním vlastnictví, je povinností organizace, která kulturní památku spravuje nebo ji užívá nebo ji má ve vlastnictví, a jejího nadřízeného orgánu vytvářet pro plnění uvedených povinností všechny potřebné předpoklady.

Udržováním kulturní památky v dobrém stavu je třeba vykládat tím způsobem, že vlastník je povinen zajistit, aby nedocházelo k nepříznivým změnám kulturní památky, přičemž k nepříznivým změnám může dojít nejen v případě, kdy vlastník důsledně údržbu neprovádí, ale též tehdy, provádí-li ji v rozsahu větším, než je nezbytné.

V případě poškození jde zjevně o ochranu před poškozením fyzickým, neboť případné poškození či znehodnocení morální postihuje věta druhá tohoto ustanovení. Jako znehodnocení může být v praxi hodnocena nekvalifikovaným způsobem provedená oprava kulturní památky, která sice zajistila její další užitnou funkci, ale negativním způsobem se projevila po stránce estetické, např. užitím nevhodného materiálu, vznikem neodůvodněných novotvarů a podobně.

Dále zákon stanoví, že kulturní památku je vlastník povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně-politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Zatímco první okruh povinností směřuje k zachování fyzické podstaty kulturní památky a obsahuje převážně povinnosti, jejichž obsahem je za tímto účelem konat určité činnosti, druhý okruh povinností stanoví určitá omezení v užívání kulturní památky, tedy nutnost zdržet se určitého způsobu užívání. Toto omezení může v některých případech spočívat také v určitém omezení rozsahu, v jakém může být kulturní památka zpřístupněna veřejnosti, neboť např. u některých staveb se může intenzivní návštěvníkový provoz negativně projevit v důsledku přílišného zatěžování některých historických konstrukcí, např. trámových stropů, které zároveň nesou podlahu vyššího podlaží s prohlídkovým okruhem apod.

Neplnění těchto povinností podléhá sankcím, a to jako správní delikt podle ustanovení § 35 odst.1 písm.c) nebo jako přestupek podle ustanovení § 39 odst.1 písm.c) zákona o státní památkové péči.

V posuzované věci byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle ustanovení § 35 odstavec 1 písmeno c/ zákona o státní památkové péči, podle něhož obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2.000.000,- Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání nepečuje o zachování kulturní památky, neudrzuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí.

Toto ustanovení sankcionuje neplnění povinností, stanovených v ustanovení § 9 tohoto zákona. V případě zanedbání péče či údržby kulturní památky či v případě jejího užívání způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, v případě zanedbání její ochrany před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením, či dokonce v případě jejího poškození nebo zničení je subjektem správního deliktu vlastník kulturní památky či osoba, která ji užívá nebo ji má u sebe. Subjektem správního deliktu znehodnocení či zničení kulturní památky může být jakákoli právnická osoba či podnikající fyzická osoba. Jakkoli toto ustanovení výslovně neobsahuje skutkovou podstatu správního deliktu poškození kulturní památky, je mimo veškerou pochybnost, že takové jednání je postižitelné jako zničení kulturní památky, nehledě na to, že jím může být také naplněna skutková podstata trestného činu poškozování cizí věci podle ustanovení § 228

trestního zákona.

Městský soud v Praze při úvaze o důvodnosti uplatněných žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 9 zákona o státní památkové péči zakládá vlastníku nemovité kulturní památky objektivní odpovědnosti právnické osoby. Tato skutečnost znamená, že v řízení o uložení sankce za správní delikt podle uvedeného právního ustanovení musí být prokázáno porušení povinnosti či naplnění znaků této skutkové podstaty správního deliktu, za který je pokuta ukládána. V daném směru je žalobní argumentace žalobce zcela správná, nesprávné jsou však závěry, které z uvedené skutečnosti žalobce v podané žalobě vyvodil.

Správní úřady obou stupňů v rámci správního řízení shromáždily dostatek podkladů pro závěr o tom, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu skutečně došlo. Je tomu tak proto, že pro naplnění skutkové podstaty a možný sankční postih je podle výše uvedeného znění právní normy zapotřebí prokázat, že nebylo pečováno o zachování kulturní památky, že tato nebyla udržována v dobrém stavu a zejména – ve vztahu ke zjištěnému a náležitě popsanému jednání žalobce v dané věci – že kulturní památka nebyla chráněna před poškozením, ohrožením nebo znehodnocením. Argumentoval-li žalobce v podané žalobě za podpory citace judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudky sp.zn. 3As 3/2003 a 4As 28/2006), že žalobce nedal pokyn respektive ani nevěděl o tom, že došlo ke stržení schodiště, je podle názoru soudu třeba konstatovat, že naplnění znaku skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 9 odstavec 1 zákona o státní památkové péči v části, kdy památka není chráněna před poškozením, ohrožením či znehodnocením, nevyžaduje aktivní činnost vlastníka památky k následu v podobě poškození. Aktivní činnost vlastníka kulturní památky je v uvedeném ustanovení vyžadována ve vztahu k požadované ochraně. Jinými slovy vlastník nemovité kulturní památky je podle uvedeného právního ustanovení povinen činit takové úkony, aby památku chránil před poškozením či zničením. V případě stavby je tedy povinen ji aktivně chránit tak, aby zůstala zachována, aby byla zhodnocena a aby nedocházelo ke zchátrání. Z uvedeného pohledu zastává soud názor, že zejména v této části jednání žalobce došlo k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu, neboť bylo v řízení nade vší pochybnost zjištěno, že objektivně nebyla žalobcem činná opatření k tomu, aby se předmětné schodiště nezřítlo.

Významnou neshledal soud ani argumentaci žalobce tím, že společnost Crispino nemovitosti spol. s r.o. je vlastněna jedinou fyzickou osobou, která do zachování památkově chráněné budovy investuje finanční prostředky. Je rozhodnutím vlastníka, zda právnickou osobu založí či nikoli, zda a jaký bude případný finanční podíl dalších vlastníků či spoluvlastníků právnické osoby či památkově chráněné nemovitosti jako takové. Lze důvodně předpokládat, že žalobce v době, kdy jednal o koupi předmětné nemovité kulturní památky, byl seznámen jak s jejím technickým stavem, tak se skutečností, že bude třeba značných investic a právních kroků k zabezpečení toho, aby nedocházelo k další její devastaci.

Namítá-li žalobce v podané žalobě nedůvodnou nerovnost při posuzování typově podobných jednání vlastníků nemovité kulturní památky správními úřady v souvislosti s likvidací kulturní památky Zimní stadion Na Štvanici, má soud za to, že se o nedůvodnou nerovnost při úvahách o výši ukládané sankce nejedná, neboť nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že vlastníku zimního stadionu byla uložena pokuta „jen“ ve výši 150.000,- Kč, když toto žalobní tvrzení nezohledňuje fakt, že kromě vlastníka byl v řízení ve věci zimního stadionu sankcí postižen i nájemce nemovitosti a celková výše uložené pokuty přesáhla částku jednoho milionu korun.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný správní úřad se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, své rozhodnutí včetně výše uložené sankce řádně odůvodnil. Neshledal-li soud žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21.května 2013

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu